

{ BORTOM TID OCH RUM }

— KATARINA GENAR —

Glasfågeln grav

LÄSPROV

BONNIER
CARLSEN

Glasfågeln's grav

≈ KATARINA GENAR ≈

Glasfågeln grav

**BONNIER
CARLSEN**

Tyra håller Sigrid i handen. Septembersolen får deras skuggor att se långa ut. Tyras skugga är längst och har en keps på huvudet. Sigrids är kort med två spretiga tofsar i håret. De är på väg hem från Sigrids förskola. Det är måndag och mamma och pappa jobbar sent.

Sigrid pratar på om allt möjligt medan hon skuttar fram i sina rosa gympaskor.

– Titta, skuggan gör precis som jag, säger hon glatt.

Hon hoppar upp och ner och försöker få sin skugga att bli längre än Tyras.

– Det går inte, skrattar hon. För du är så himla stor, Tyris.

Sigrid trycker till lite om Tyras hand när hon säger det där sista. Tyra blir varm inombords. Sigrid är den enda på förskolan som har en storasyster som kommer och

hämtar henne och Tyra vet att Sigrid är stolt över det.

Området de bor i består av exakt likadana nybyggda radhus, fyrkantiga som sockerbitar med svarta tak och stora fönster. Husen på Blåklintsvägen blev färdiga först och när de flyttade in i somras var de nästan ensamma. Nu har fler familjer flyttat in, men på en del gator är husen fortfarande tomma.

Välkommen till Idyllen står det på en skylt borta vid landsvägen, där man svänger in. Området kallas så, Idyllen. Tidigare var det en stor äng och det är där som man nu bygger alla nya radhus.

– Du kan ta bussen till skolan, Tyra, sa mamma och pappa den där kvällen då de berättade att de hade skrivit på kontraktet för Blåklintsvägen 5. Den tar bara tjugo minuter in till stan.

Tyra hade varit tveksam. Vad var det för fel på lägenheten som de redan bodde i? Hon gillade att bo mitt inne i stan. Men mamma sa att lägenheten var för trång och att Sigrid behövde få ett eget rum. Dessutom kunde Sigrid börja på den nybyggda förskolan i området.

– Tänk, ett alldeles nytt och fräscht radhus med all den fina naturen runt omkring. Det kommer att bli toppen! sa pappa.

Vid Sigrids förskola finns ett äldreboende och lite längre bort ligger en vit kyrka. Bakom kyrkan syns en

hög skorsten som hör till det gamla nedlagda glasbruket. Alldeles intill ligger Kvarnsjön.

Tyra drar lite i Sigrids hand och skyndar på stegen. Hon är törstig och vill hem. Men Sigrid går långsamt. Precis innan alla radhuslängorna börjar, ligger en kulle med en gammal vit herrgård. Det var bakom den som den stora ängsmarken fanns förut.

De rundar herrgården. Där står en grävkopa parkerad. I marken finns ett djup grop och runt gropen står ett tillfälligt staket med en skylt: *Johanssons markservice*.

– Varför har de grävt här? frågar Sigrid.

– Därför att de ska bygga ännu fler hus, svarar Tyra.

Hon ser ner i den mörka gropen. Det luktar våt jord. En fet daggmask skruvar på sig där nere i leran. På ena kanten av gropen syns en röd prick.

Det lilla röda blänker till, sedan går solen i moln och en kall vind sveper plötsligt genom området.

– Kom nu, så går vi hem, säger Tyra och drar i Sigrids hand.

Hon vet inte varför, men det är något med gropen som känns obehagligt.

När de kommer hem dricker Tyra kallt vatten direkt från kranen. Sigrid sätter sig vid köksbordet och börjar rita. Det gör hon alltid så fort hon kommer från förskolan. Oftast ritas hon något som har hänt under dagen.

Den här gången är det fruktstunden. Sigrid är bra på att rita. Hon ritar alla barnen i gruppen så att man verkligen kan se vilka de är.

Tyra plockar fram bröd och ost ur kylan. Det dröjer nog ett par timmar till innan mamma och pappa kommer hem från jobbet. Hon brer en macka till Sigrid och en till sig själv.

Sigrid lägger pappret åt sidan och tar ett nytt.

– Jag ska rita jord, säger hon högtidligt.

Hon ser allvarligt på Tyra.

– Så som det ser under oss, viskar hon och pekar ner mot golvet.

Hon väljer en mörkbrun krita och trycker den hårt mot pappret. Drar den fram och tillbaka tills allt bara blir ett enda brunt virrvarr.

Tyra tänker på gropen de såg. Sigrid måste ha fått idén därifrån.

– Det fanns något litet rött i kanten på gropen också, säger Tyra. Du kan ju rita dit det också om du vill.

Sigrid nickar. Hon ritar först bara en röd prick, men sedan gör hon om den till en blomma.

Tyra ler. Det är fint med den röda blomman. Som ett hopp i allt det mörka.

≈ 2 ≈

19 januari 1935

*L*ill-Knut kommer ut från skogen tillsammans med sin mor. Han håller henne hårt i handen. Glasbruket tornar upp sig framför dem och röken ringlar upp mot himlen från skorstenen. Lite längre bort ligger den vackra vita herrgården. Det är dit de är på väg. Mor ska städa där och hon ville inte lämna honom ensam hemma så han fick följa med. Han önskar att han hade fått stanna hemma med sin syster i stället, men hon behövde också arbeta idag.

Mor går fort. Snön krasar under hennes skor. Lill-Knut stannar till och hostar. Det gör ont i hans bröst och den kalla luften river i lungorna.

– Kom nu, säger mor. Frun blir arg om vi kommer för sent. Golvet i matsalen ska skuras.

Solen håller redan på att sjunka trots att det bara är eftermiddag. Himlen färgas rosaröd. Lill-Knut tänker att rött är en vacker färg. Den känns varm.

– Himlen är röd som torpet jag bor i, röd som söta smultron om sommaren, nynnar han tyst medan han trampar vidare i snön.

Han gillar att sjunga. Oftast sjunger han för att lugna sig själv. Som nu. Han tycker inte alls om att de är på väg till herrgården. Det är något med frun som skrämmar honom. Hennes ögon är alltid så kalla.

Pappa ställer ner kastrullen med makaroner på bordet, bredvid stekpannan med sojakorv.

– Varsågoda! ropar han in mot vardagsrummet där mamma och Sigrid tittar på barnprogram.

Tyra sitter redan vid bordet. Hon har precis gjort klart matteläxan. Nu i sexan är det mycket mer läxor än förut.

Pappa slår sig ner på stolen mittemot.

– Gick det bra att hämta Sigrid? frågar han. Det är snällt att du ställer upp och gör det. Både mamma och jag har jättemycket på jobbet den här veckan.

– Det gick bra, säger Tyra.

Hon tänker att hon faktiskt gärna hämtar Sigrid så slipper hon vara ensam hemma så mycket. Det var skillnad när de bodde i stan. Då följde Tyras bästa kompis Nour

med henne hem efter skolan nästan varje dag. De bodde nära varandra och behövde inte passa några bussar. Nu har allt blivit mycket krångligare när de ska ses.

– I nästa vecka kan jag kanske jobba lite mer hemifrån, fortsätter pappa.

Pappa jobbar på ett företag inne i stan och Tyra vet inte riktigt vad han gör där hela dagarna. Men det handlar om siffror och pengar på något sätt. Mamma är läkare på öronmottagningen på sjukhuset. Det jobbet är lättare att förstå.

Mamma och Sigrid kommer och sätter sig vid bordet. Sigrid är lite sur. Hon ville se klart programmet. Men när hon får se att det finns makaroner blir hon glad igen. Hon vill ta själv och lassar som vanligt på alldeles för mycket på tallriken. Mamma skyfflar tillbaka en del ner i kastrullen igen. Sedan ser hon på Tyra.

– Hur var det i skolan idag? frågar hon. Går det bra att åka buss? Kommer du i tid? Eller vill du få skjuts med mig in till stan i stället? Men då måste vi åka rätt så tidigt.

Det är typiskt mamma. Hon ställer alltid flera frågor på samma gång.

– Det går bra med allt, svarar Tyra. Och jag behöver ingen skjuts.

– Härligt, säger mamma.

Hon tar en tugga och fortsätter:

– Visst är det skönt att du har slutat med fotbollen? Det blev så stressigt med alla träningar och matcher hela tiden.

Tyra nickar lite.

– Jag är så glad över att vi flyttade hit, säger mamma. Det är verkligen underbart att komma ut till lugnet efter en dag på jobbet. Och tänk att det fungerar så bra med bussar och allt.

Pappa håller med.

– Jag hörde förresten att det ska bli restaurang i den gamla herrgården, säger han. Den ska visst öppna redan i nästa vecka. På herrgårdens övervåning ska det bli ett museum där allt är bevarat som på brukspatronens tid. Jag ska försöka boka bord till öppningskvällen så att vi kan gå dit och kika.

– Vad kul! säger mamma.

Sigrid ser glad ut men Tyra suckar. En restaurang låter väl bra men hon kan inte tänka sig något tråkigare än ett gammalt museum.

Mamma och pappa fortsätter att prata om hur mysigt det är i Idyllen.

– Glasbruket är så vackert, säger mamma. Det är synd att man har låtit det förfalla. Jag undrar varför det stängde så hastigt. Som jag har förstått det så var det en blomstrande glasindustri här. Men tydligen slog glasbruket

igen från en dag till en annan. Något måste ha hänt. Tråkigt för det var många som blev arbetslösa och fick flytta från byn.

Hon rycker lite på axlarna.

– Men det ligger långt tillbaka i tiden, säger hon. Vi får nog aldrig veta varför.

Tyra sitter tyst. Hon tänker på lägenheten i stan. Allt var så mycket lättare när de bodde där. Då kunde hon gå till skolan på fem minuter och hon kunde träffa Nour när som helst.

Hon förstår inte vad det är som är så mycket bättre med att bo här ute i Idyllen.

Och det där gamla glasbruket struntar hon faktiskt i.

Nästa dag står Nour som vanligt och väntar på Tyra på busshållplatsen vid skolan.

Hennes mörka hår är uppsatt i en hög tofs och hon kurar ihop sig i sin jeansjacka. Morgonluften är sval.

Tyra skyndar sig av bussen och ger Nour en kram.

– Vad snäll du är som alltid väntar på mig, säger hon.

Nours bruna ögon glittrar.

– Så klart, vi är ju bästisar, säger hon.

Hon kilar in sin arm under Tyras och de fortsätter i armkrok bort mot skolan.

Första lektionen har de svenska med Emelie.

– Vi ska lära oss mer om hur det var att leva förr i tiden, säger Emelie. Ni ska intervjuva en äldre person och skriva om den personens liv. Personen måste vara minst 70 år.

Känner jag ens någon som är så gammal? tänker Tyra.

Mormor är bara 60, hon fyllde nyligen och hade stort kalas. Och morfar dog innan Tyra föddes. Farmor och farfar är lite äldre men de bor i Norge och pratar bara norska och hon har svårt att förstå vad de säger.

Hon vänder sig om mot Nour som sitter i bänken bakom hennes.

– Vet du vem du ska fråga? viskar hon.

– Ja, vår granne Gösta, viskar Nour tillbaka. Du vet, han med den söta taxen. Han är jättesnäll och väldigt gammal.

Tyra funderar. Kan det finnas någon gammal granne i Idyllen? Nej, det är mest familjer med småbarn som bor där.

– Ni kan hitta på intervjufrågor tillsammans, men sedan jobbar ni en och en med era intervjuer, fortsätter Emelie. Alla ska vara klara i nästa vecka så se till att komma i gång så snart som möjligt. Det är kul om ni kan ha med lite bilder också. Och kanske en inspelning.

Tyra suckar. Känner hon verkligen inte en enda gammal människa?

På rasten vill Nour som vanligt spela fotboll. Tyra tar av sig jackan och lägger den på gräset bredvid fotbollsplanen. Knappt hinner hon in på plan så har Nour passat till henne. De är så vana vid att spela tillsammans. De har

spelat fotboll ihop ända sedan de var små. Men när det blev träningar fyra dagar i veckan och tävlingar nästan varenda helg valde Tyra att sluta i laget. I början hade det känts skönt att slippa stressa till alla träningar. Sedan kändes det tomt. Nu är det som om hon har vant sig. Hon tänker knappt på fotbollen längre. Men Nour ville fortsätta spela. Hon ville satsa.

Ibland pratar Nour om att hon vill söka till en annan skola, en med fotbollsprofil.

– Om jag vill bli proffs så måste jag ju träna så mycket som möjligt, säger hon. Det räcker inte med att bara träna på fritiden och rasterna.

När Nour pratar om den där fotbollsskolan brukar Tyra bli tyst. Hon kan inte föreställa sig hur det skulle vara om Nour gick på en annan skola. En som ligger på andra sidan stan. De har ju alltid följts åt!

Tyra skjuter in bollen i mål och hör hur Nour och de andra jublar.

Höstsolen är stark och efter en stund går Tyra av planen. Hon är varm och svettig.

– Fortsätt spela ni, ropar hon.

Nour ser lite besviken ut men sedan rycker hon på axlarna och springer efter bollen i stället. Det finns ingen som kan springa så snabbt som Nour. Och hon blir aldrig varm och trött.

Tyra sätter sig ner på sin jacka. Hon funderar på den där intervjun hon måste göra. Hur ska hon få tag i någon gammal?

På andra sidan planen står en kille i röd tröja och mörkt lockigt hår. Han är ny på skolan, går i parallellklassen och bor också i Idyllen. Eddie heter han visst. Han pratar och skrattar med några killar och tjejer. Tyra kisar i solen. Och så plötsligt möter hon Eddies blick. En liten stund ser de rakt på varandra. Eddie ler snabbt och Tyra ler tillbaka.

I nästa ögonblick kommer Nour emot henne. Rasten är slut och det är dags att gå in. I ögonvrån ser Tyra hur Eddie går i väg mot skolan med sina kompisar.

– Åh, det var så kul att spela tillsammans, säger Nour. Kan du inte börja i laget igen? Vi kommer nog vinna hela serien. Det vore jättekul om du också var med! Snälla!

Ibland är det som om Nour bara inte vill fatta. Och egentligen förstår Tyra knappt själv varför hon slutade. Men en dag tog det bara stopp. Det blev för mycket och hon ville inte vara med längre.

– Jag har ingen lust, säger hon. Det finns väl annat att göra än att bara träna hela tiden. Och mamma och pappa vill inte hålla på och skjutsa hit och dit varenda helg.

– Men min mamma kan skjutsa, säger Nour bedjande. Vi kan hämta dig i Idyllen.

Tyra skakar på huvudet.

– Det skulle bli krångligt, säger hon. Och förresten vill jag ju ändå inte.

Nour himlar med ögonen.

– Hur kan man inte vilja spela fotboll, säger hon. Jag fattar det inte!

Sedan ler hon lite.

– Jag har ingen träning imorgon, säger hon. Ska vi hitta på något? Jag kanske kan följa med dig hem och så kan vi göra våra specialmuffins.

Specialmuffins betyder att man kan stoppa i allt möjligt i smeten. I julas gjorde de muffins med skumtomtar och en gång när Nour var förkyld stoppade de i halstabletter med mintsmaak. Just den gången blev det inte så gott men Nour blev frisk och det var ju huvudsaken.

– Jag kan ta med en påse geléhallon, säger Nour. Det har vi ju aldrig provat att ha i.

Tyra fnissar. Geléhallonmuffins. Hon längtar redan till imorgon.

≈ 5 ≈

På vägen hem sätter sig Tyra längst bak i bussen. Solen lyser svagt och får träden utanför att skimra i rött och gult. Efter en stund närmar sig bussen Idyllen. Så här på avstånd ser hela området ut att vara på låtsas. Som om man har byggt små hus av lego och placerat ut dem i långa rader. De svarta taken glänser i solen.

Tyra kliver av och går bort mot förskolan, krånglar upp låset på grinden och fortsätter in på gården. Barnen stojar omkring henne.

Sigrids förskollärare Jasmine kommer fram till Tyra.

– Det har varit en bra dag, säger hon. Sigrid har ätit fiskgratäng till lunch och nu har vi varit ute i nästan en hel timme.

I nästa stund kommer Sigrid rusande mot Tyra.

– Hej Tyris, ropar hon och ger Tyra en kram.

Tyra kramar tillbaka. Det här är det bästa med att hämta Sigrid på förskolan.

Medan de går hemåt pratar Sigrid på om allt som har hänt under dagen. Tyra lyssnar och hummar till svar.

En liten bit bort från förskolan ligger äldreboendet. Det är ett stort grått stenhus. I somras satt de gamla ofta ute i trädgården. Men nu är det höst och de verkar mest hålla sig inomhus.

Tyra tänker på intervjun som hon måste göra. Emelie hade sagt att om man inte känner någon gammal kunde man kontakta ett äldreboende.

– Det finns många gamla människor som gärna vill berätta om sina liv, sa hon.

Tyra skakar lite på huvudet för sig själv. Aldrig i livet att hon tänker ringa på och be om att få intervjua någon hon inte känner. Så pinsamt! Dessutom ser äldreboendet nästan lite kusligt ut. Hon brukar alltid skynda sig förbi det.

Precis då ser hon hur gardinen på övervåningen rör sig. I det mörka fönstret står en tant med långa vita flätor. Hon stirrar ner på dem. Sedan försvinner hon snabbt bort från fönstret igen.

Tyra och Sigrid fortsätter förbi herrgården. Tyra stannar till vid grävs kopan och tittar ner i gropen.

Det ser precis likadant ut som igår.

Den röda pricken glimmar till i det svaga solljuset.

– Kom nu, tjarar Sigrid. Jag måste kissa. Det är bråttom!

– Men varför gick du inte på toa på förskolan? muttrar Tyra irriterat.

Hon skulle gärna vilja stanna kvar och försöka se efter vad det där lilla röda är för något.

– Förlåt, jag glömde, säger Sigrid tyst.

Tyra får genast dåligt samvete.

– Det är okej, säger hon. Försök att hålla dig tills vi kommer hem bara.

De skyndar sig hemåt. Tyra kan inte släppa tanken på den röda pricken. Den såg ut som en pärla. Tänk om det är något värdefullt. Ett gammalt smycke från förr i tiden. Kanske en ädelsten. En rubin! Hon bara måste få veta.

Så slår hon undan tanken. Vad fånig hon är som tänker på något som ligger i en lerig grop. Det är säkert bara något gammalt skräp.

Morgonen därpå har Tyra en konstig känsla i kroppen. Hon har drömt om gropen. I drömmen var *Johanssons markservice* i full färd med att platta till jorden och hälla cement över den. Den röda pricken låg begravd under alltihop.

Tyra sätter sig upp i sängen. Hon vet inte varför, men hon är helt säker på att hon måste försöka få tag i den där lilla röda saken. Den får inte hamna under det nya huset!

Snabbt tar hon på sig sina kläder, kastar i sig en tallrik med yoghurt och ropar hej då till mamma och Sigrid innan hon skyndar sig i väg.

Bara det inte är för sent.

En lätt dimma svävar över gatan när Tyra springer mot gropen. Grävskopan står tyst och stilla. Hon ser ner i den

mörka leran och lyser med mobilen. Plötsligt blänker det till! Den lilla röda saken glimmar mot henne.

Hon tar tag i staketet och lyckas flytta det en aning. Försiktigt trycker hon sig in genom glipan. Så sätter hon sig ner på knä och trevar med handen i jorden. Det är precis att hon når den lilla röda grejen och kan peta loss den.

Det ser ut som en liten glasklump. Hon skrapar den mot jeansen för att försöka få den ren. Då ser hon att det är en glasnägel med rund, knubbig kropp. Den ser snäll ut. Tyra blir stående en lång stund och ser på nägeln. Den är så söt!

Precis då hörs ett brummande ljud från vägen. Det är bussen som svänger in på busshållplatsen en bit bort. Nu måste hon rusa!

Hon hinner just in genom skjutdörrarna innan bussen kör i väg. Det är samma busschaufför som vanligt. En man med grått bakåtskrivet hår och mörka solglasögon. Han suckar och skakar på huvudet.

– Det är du som ska vänta på bussen och inte tvärtom, muttrar han.

– Ursäkta, svarar Tyra och ler snabbt.

I vanliga fall hade hon nog blivit lite sur och ledsen över en sådan kommentar, men nu känns det inte som om det spelar någon roll.

Hon fick tag i den lilla glasfågeln och det är det enda viktiga just nu. Lättad sjunker hon ner på ett säte intill fönstret, öppnar sin hand och tittar på glasfågeln.

– Tur att du hann.

Tyra tittar upp. På andra sidan gången sitter den nya killen, Eddie. Han med det lockiga håret.

– Vilken fin fågel, säger han.

Han tystnar och ler mot Tyra.

– Tack, säger Tyra.

Eddie lutar sig tillbaka i sätet, tar upp sin mobil och börjar spela. Tyra lägger försiktigt ner fågeln i jackfickan och borstar bort lite jord från jeansen. Hon lutar huvudet mot fönstret och ser ut på vägen.

I smyg sneglar hon på Eddie. Den lockiga luggen hänger långt ner i pannan och skymmer hans ögon. Han ser ut att sitta djupt försjunken i sitt spel. Men så drar han luggen åt sidan och tittar tillbaka på Tyra. Hans ögon är mörkblå.

Snabbt tittar Tyra ut genom fönstret igen.

19 januari 1935

*H*ur lång tid har mor varit borta? Lill-Knut vet inte säkert men det är nog en hel timme som har gått. Ett tag höll han på att somna, men den hårda bänken höll honom vaken. Han vågade inte lägga sig ner och nu börjar nästan benen domna. Han hostar så tyst han kan.

Mor lovade att hon inte skulle vara borta länge när hon följde med frun.

– Var duktig, Lill-Knut, sa hon. Sitt stilla och rör ingenting. Han hade lovat mor. Men åh, vad det kryper i benen.

Lill-Knut huttrar till. Det är kallt i herrgårdens hall. Bara tjänstefolket går in den här vägen. Mitt på huset finns en annan entré med stora vackra dörrar.

Lill-Knut gnuggar händerna mot varandra för att försöka få

upp värmen. Nu bara måste han röra lite på sig.

Tyst hasar han ner från bänken och tar några små försiktiga steg. Vid dörren står ett par stora svarta träskor med stålhätta. Förundrat tittar han på dem. Vems kan de vara? Hur kan man ha så stora fötter? Men så hör han något och rycker till. Handtaget på ytterdörren trycks ner. Någon är på väg in.

Snabbt sätter sig Lill-Knut på bänken igen. Han trycker sig in mot väggen och hoppas att han inte ska synas. En storruxen man i mörk yllerock kliver in i hallen. Han stampar av sig snön och drar med handen över mustaschen som är vit av rimfrost.

Det är brukspatronen.

Lill-Knut håller andan. En så fin herre som brukspatronen tycker nog inte om att ha en fattig torparunge i huset, tänker han. Han gör sig så liten han bara kan. Men brukspatronen har redan sett honom. Han höjer på ögonbrynen och tittar förvånat på Lill-Knut.

– Vad är du för en liten stackare? säger han.

Lill-Knut sväljer och sedan tar han mod till sig och svarar.

– Jag heter Knut, precis som min far. Men jag kallas för Lill-Knut. Jag väntar på min mor som städar.

– Jaså, på så vis, säger brukspatronen.

Sedan plockar han upp något litet och rött ur den stora rockfickan. Han låter den lilla röda saken vila i handflatan en stund. innan han ställer ner den på bänken bredvid Lill-Knut.

– Den här kanske kan hålla dig sällskap, säger han. Varsågod.

Brukspatronen fortsätter in i huset.

Lill-Knut tittar efter honom och sedan sneglar han ner på bänken. Där står en liten röd glasfågel.

Glasfågeln ser snäll ut. Den tittar vänligt på honom och det nästan lyser om den. Försiktigt lyfter Lill-Knut upp fågeln och känner en värme spridas inombords.

– Lilla fågel röd, nynnar han tyst.

Så hör han mor närma sig tillsammans med frun. Snabbt stoppar han ner glasfågeln i fickan på sin slitna jacka. Fruns röst är hård och vass när hon pratar med mor.

– Du får inte ta med dig ungen hit, säger hon. Han har inget här att göra. Dessutom är han säkert full med löss.

Frun öppnar dörren till hallen och mor skyndar sig fram till Lill-Knut.

– Förlåt att det dröjde så länge, viskar hon. Det var egentligen bara matsalen som skulle städas, men frun sa åt mig att städa några av gästrummen också. Det var jag inte beredd på. Kom nu så går vi hem och lagar soppa. Du ska få en kaka till efterrätt eftersom du har varit så duktig.

Lill-Knut tar mors hand.

Inte ett ord säger han om glasfågeln han har i sin ficka. Mor skulle aldrig tro honom om han berättade att han hade fått något så fint av brukspatronen och säkert skulle hon tvinga

honom att lämna tillbaka den.

Glasfågeln får vara hans hemlighet.

Av Katarina Genar har utgivits på Bonnier Carlsen:

BORTOM TID OCH RUM

En hemlig vän 2010

Pensionat Vidablicks gåta 2011

Den magiska kappan 2012

Röda spår 2014

Silvervinges hemlighet 2016

Spökflickan 2017

MYSTISKA SKOLAN

Svarta madam

Anden i glaset

Spökhunden

Pianot på vinden

Spöksången

Charlie, Charlie är du där?

Spökdiscot

Spöktelefonen

Spöket i biblioteket

Spöket i dimman

Spökepokalen

GLASFÅGELNS GRAV

© Text Katarina Genar 2022

Omslagsformgivning Maria Sundberg

Omslagsfoto AnnKot, Inna Vlasova, David, EllaD, REDPIXEL, Hans Baath,
Adimas, Snatalia/Adobe Stock

Typsnitt Bembo och Canto Brush Open

Form Lena Thunell

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Detta läsprov är tryckt i Sverige av TMG 2021

www.bonniercarlsen.se

En dag hittar Tyra en röd glasfågel begravd i jorden och mystiska saker börjar hända. Fågeln vill henne något, men vad? Då och då hör hon en svag röst som nynnär en sång och ibland ser hon en liten blek pojke. På något sätt hänger det ihop med det gamla glasbruket, men hur? Sakta faller pusselbitarna på plats, inte minst tack vare Eddie, den nya killen i skolan. Han med den gulliga hunden och de fina ögonen ...

Dåtid och nutid vävs samman i kritikerhyllade Katarina Genars *Glasfågeln's grav*. I hennes serie "Bortom tid och rum" hittar du fler fristående böcker med magiska inslag.

Läs också: *En hemlig vän*, *Pensionat Vidablicks gåta*, *Den magiska kappan*, *Röda spår*, *Silvervinges hemlighet* och *Spökflickan*.

